

Ἐκ τῶν κατ' ἡμέραν
εἰς τὰ ἀεὶ διαμένοντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμ Ἀνακαίνισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφή...

...στὸ δισάκκι
μας...

Ἑβδομάς Β' Νηστειῶν
Πέμπτη

11. Ἡ Ἀγάπη πληρῶνεται μὲ Ἀγάπην

«Ἐὰν ὑποθέσωμεν, πῶς ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκεν Ἐντολὴν νὰ Τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ πῶς δὲν εἶναι ἄξιος Αὐτὸς νὰ ἀγαπᾶται, μὲ ὅλον τοῦτο ἡμεῖς πάλιν χρέος ἔχομεν νὰ Τὸν ἀγαπῶμεν δι' ἀνταμοιβὴν τῆς Ἀγάπης Του· ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀγάπη δὲν πληρῶνεται μὲ ἄλλο, παρὰ μὲ τὴν ἀγάπην. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε· “Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ” (Γαλ. β' 20)· καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος ἔγραφε πρὸς τοὺς Ῥωμαίους· “Τὸν Ἰησοῦν φιλῶ, Τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ παραδοθέντα· τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;”. Καὶ πάλιν· “Ὁ ἐμὸς Ἔρως ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ φιλόϋλον, ὕδωρ δὲ Ζῶν καὶ λαλοῦν ἐν ἐμοί, ἔσωθέν μοι λέγον· Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα... πόμα θέλω τὸ Αἷμα αὐτοῦ, ὃ ἔστιν ἀγάπη ἀφθαρτος καὶ αἰώνιος ζωῆ”».

(Ὁσ. Νικοδήμου Ἀγορευτοῦ, «Π. Γ.», σελ. 129β-130α)